

værende Godtgjørelse for Skive Stations Bestyrelse, ligesom man fremdeles skal fremhæve, at den Nedsættelse af Kontoen, som følger af, at Forslaget om en Overtelegrafists Ansættelse i Skive forlæstes, ifkun andrager 2,800 Kr. og ikke, som forudsat i det ved 2den Behandling vedtagne Ændringsforslag, 3,000 Kr. Der er nemlig for 1878—79 foreslaaet 2 nye Overtelegrafister med Lønninger af henholdsvis 2,000 Kr. og 1,800 Kr.; naar den ene af disse Poster bortfalder, bliver Antallet af Overtelegrafister 25, af hvilke 13 i Genhold til Telegrafvæsenets Lønningslov af 17de April 1875, § 1. B. ville være at ansætte paa 2,000 Kr. og 12 paa 1,800 Kr., og som Følge heraf maa den bortfaldende Overtelegrafist-Lønning være paa 1,800 Kr. Endelig vil Konto II. b. (Underkonto 3. Husleie), naar den foreslaaede Forandring med Hensyn til Skive Stations Bestyrelse ikke finder Sted, kunne nedsættes med et Beløb af 500 Kr.

I Genhold til det Anførte skulde man tjenstligst anmode det ærede Finantsudvalg om behagelig at ville være uleiligt med til 3die Behandling af Finantslovsforslaget for 1878—79 at stille følgende Ændringsforslag:

„ad § 6 II. a. Summen 529,480 Kr. forhøjes med 1,500 Kr. til.. 530,980 Kr.
og ad § 6 II. b. Summen 185,500 Kr. nedsættes med 500 Kr. til.. 185,000 Kr.“

C. Steel.

C. Lund,
Sm.

Til
Folkethingets Finantsudvalg.

4.

Finantsministeriet.

Kjøbenhavn, den 2de Februar 1878.

Fra nogle Invalider af den danske Hær, som have Bopæl i de ved Fredstraktaten af 30te Oktober 1864 afstaaede Landsdele, og hvis Invalideforsørgelser i Genhold til samme Traktat bleve overtagne af Hertugdømmerne, har Finantsministeriet modtaget et Andragende om, at den ved Loven af 20de November 1876 § 27 hjemlede 20 pSt.s Forhøielse af Invalideforsørgelser ogsaa maa blive dem til Del. Da de onnmeldte Forsørgelser i sin Tid ere endelig overtagne af Hertugdømmerne efter de Paagjældendes eget Valg, have de selvfølgelig intet Retstrævan overfor den danske Statskasse paa et Lillæg som det omspurgte, men da det nævnte Valg ikke kan antages at have havt andet Motiv end Hensynet til, at de Paagjældendes Hjemstavn laa i Hertugdømmerne, og da det af Lovgivningen gennem gjentagne Forhøielser af alt tilstaaende Invalideforsørgelser, enest ved Loven af 20de November 1876, er erkjendt, at Statens Genhold til Invaliden ei et andet end til Pensionisten, navnlig saaledes, at den engang tilstaaende Invalideforsørgelse ikke kan betragtes som en endelig og under veglende Tidsomstændigheder uforanderlig Affindelse, vil det neppe kunne negtes, at Billighed taler for, at disse Invalider, der have mistet deres Førlighed og Helbred i den danske Stats Tjeneste, opnaa en lignende Forbedring i deres Naar som de, der er kommen deres ligestillede Kammerater i Kongeriget til Gode.

Paa den anden Side maa det erindres, at man nu i en længere Arrække herfra kun leilighedsvis og enkeltvis — nemlig forsaavidt Bedkommende har ansøgt om Ertrahjælp af den overordentlige Invalidefond, hvortil Afgang selvfølgelig er vedbleven at staa dem aaben — har været i Berøring med disse Invalider, saa at det for Tiden ikke kan vides, ikke blot hvem der endnu er ilive, men ogsaa hvorvidt de mulig maatte være indtraadte i Forhold, som her i Landet vilde have medført Forsørgelsens Ophør. Som Følge heraf vilde det i alt Fald ikke være rigtigt at tillægge samtlige de paagjældende Invalider en Ret til Forhøielse af